

Een nieuw begin

Een nieuw begin

Christine van Dalen

Eerste druk © 2015 Christine van Dalen

Fotocover: © Boy 615608 – pixabay.com

ISBN: 9789402132892

Uitgeverij: Brave New Books

www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Het is maandagochtend, 6 januari. Jess staat voor de spiegel in de badkamer zijn haar te doen. Stiekem mist hij zijn lange haren. Nu het kort is, hangt het niet meer voor zijn ogen, maar dat lange haar vond hij altijd zo mooi staan. Ach ja, het is maar haar.

Jess weet niet goed wat hij met zijn haren wil doen. Zal hij stekeltjes maken, of alles wild door elkaar wrijven? Wat vindt Kyara mooi?

Wacht, Kyara? Waarom zou ik haar mening hierover willen weten? Jess schrikt van zijn eigen gedachten.

Kyara vindt alles best, waarom maak ik mij druk over haar mening? Snel haalt hij een hand vol gel door zijn haar en rent dan naar beneden. Over twintig minuten moet hij naar de bus lopen om op tijd op school te komen.

“Wil je de volgende keer wat zachter doen op de trap? De kleintjes slapen nog”, zegt Maddie, die in de bijkeuken bezig is met de was.

“Sorry.” Jess loopt naar de keuken om zijn eten klaar te maken.

“Hoe staat het met de spanning?” vraagt Steve die ook naar beneden komt.

“Het is nog te doen”, antwoordt Jess.

“Ik heb anders maar weinig kunnen slapen”, geeft Maddie eerlijk toe.

“Ik ook. Het is niet zomaar een brief”, zegt Steve, terwijl hij een glas melk inschenkt.

“Ik stop de gedachten erover steeds weg. Ik wil er niet eens over nadenken, ik word er alleen maar angstig van.” Jess neemt een grote hap van zijn boterham. “Ik moet er niet aandenken om weer overnieuw te beginnen. Het zijn allemaal leugens die ze vertellen. Daar doe ik niet aan mee! Het gaat hier wel om mij!”

“Daar heb je gelijk in”, zegt Steve.

“Hoe zit het met de spanning bij Kyara?” wil Maddie weten.

“Daar heeft ze het eigenlijk niet over.”

“Ze kropt toch niet alles op he?”

Jess stopt snel een lunchpakketje in zijn schooltas.

“Veel plezier op school!” groet Maddie haar pleegzoon.

“Ik ga de kleintjes uit bed halen.”

Buiten is het vrij koud voor de tijd van het jaar. Het is zo’n tien graden. Normaal gesproken zou het nu al achttien graden moeten zijn.

Helemaal in gedachten loopt Jess naar de bushalte. In de verte hoort hij de stemmen van de anderen die al staan te wachten.

Wat als ik tóch weg moet? Wat als ze die leugens blijven geloven? Waarom? Zonder Kyara red ik het niet! Wat moet ik beginnen zonder de familie James? Geïrriteerd schopt hij tegen een blikje. “Die stomme instanties ook!” mompelt hij.

Achter hem hoort hij een bekende stem roepen. “Jess, Jess, wacht nou even!”

Jess draait zich om. Kyara!

“Hey, goeiemorgen”, groet hij haar.

“Hoorde je mij niet? Ik riep je al een paar keer.”

“Sorry, ik was in gedachten.”

“Overleef je het wachten nog een beetje?” vraagt Kyara.

“Mwah, ik probeer er niet zoveel aan te denken. Ik vind de uitslag alleen maar eng. Tot nu toe is er nog niets gegaan zoals wij dat wilden. Veel goeds verwacht ik er niet van.”

“Hé, als jij hier niet meer kunt blijven, kom ik je heus nog wel eens opzoeken”, belooft ze.

“Dank je. Kan jij de spanning nog houden?”

“Het is te doen. Maar veel langer moet het niet door gaan.”

De bus komt eraan. Snel sluiten ze zich aan bij de lange rij tieners die de bus in willen. Er zijn voorin de bus nog twee plaatsen vrij.

“Hoe was je vakantie, heb je goed tot rust kunnen komen?” vraagt Jess aan Kyara. Hij weet dat de situatie rond Roxy en haar familie best vermoeiend is geweest. Zeker met de feestdagen die daarna volgden en haar verjaardag.

“Ja, het heeft wel tijd gekost. Maar heb lekker kunnen uitrusten. Hoe was jou vakantie?”

“Voordat we het telefoontje kregen heb ik lekker kunnen uitrusten. Verder heb ik veel met de kleintjes gespeeld. Dat vonden ze super gezellig.”

Thuisgekomen van een rondje joggen, opent Jess de voordeur. Hij hoort een bekende stem uit de woonkamer komen. Kyara.

“Hey, hoe was de banenjacht?” vraagt Jess. Hij is op weg naar de keuken om een glas water te halen.

“Goed. Er is hier veel keuze. In Nederland kun je beter zo vroeg mogelijk beginnen met zoeken en hopen dat je aangenomen wordt. Ik heb nu al drie sollicitaties lopen!” zegt ze enthousiast. “Die bij de Starbucks lijkt mij echt super leuk.”

Met drie slokken heeft Jess het glas leeg.

“Waarom kijk jij daar ook niet voor een baantje? Dat staat ook nog eens goed op je CV, in verband met de politie en al die dingen”, merkt Kyara op. “Misschien maakt dat het contact met je ouders ook makkelijker als ze zien dat jij je best doet om je leven weer op te pakken?”

“Ze heeft een punt.” Maddie zegt het terwijl zij de was opvouwt aan de keukentafel.

“Dan ga ik morgen wel even langs. Ga je mee?” vraagt hij aan Kyara.

“Natuurlijk.”

“Het zal voor jouzelf ook fijner zijn.” zegt Maddie. “Je bent lekker bezig, je kunt wat geld verdienen, je hoeft niet telkens na te denken over hoe het eventueel zou kunnen verder gaan.”

“En je komt wat meer onder de mensen”, vult Kyara aan.

Boos smijt Jess zijn kamerdeur dicht. Hij gooit zijn kussen op de grond, schopt tegen zijn bureau en laat zich op zijn bed vallen. Hoe kan dit waar zijn? Dit, dit... Jess kan het niet begrijpen. Waarom?

Steve is achter hem aangelopen en komt nu zijn kamer binnen.

“Wat is er jongen?” vraagt hij.

“Lees de brief.” Snikt Jess. Hij probeert zijn tranen in te houden, maar ze komen vanzelf.

Steve pakt de verfrommelde brief van de grond.

“Ik snap je reactie...” zegt hij na een paar seconden stilte. “Wow, dit zag ik ook niet aankomen.” Hij haalt een hand door zijn haar en gaat naast Jess op bed zitten.

Jess weet zich geen houding te geven en leunt verward tegen Steve. Dit is de tweede keer sinds hij hem kent.

“Ik had echt verwacht dat ze blij zouden zijn dat we weer contact mogen hebben.”

“Nu is de kindbescherming eindelijk positief, maar zijn zij het niet?”

“En nu?” vraagt Jess. “Zou de kindbescherming weten waarom ze nog geen contact willen?”

“Je kunt het ze altijd vragen. Je kunt het ook aan je ouders vragen. Daar heb je toestemming voor, op dit moment.”

Jess zucht. “Nu snap ik waarom niemand zegt dat het leven gemakkelijk is.” Hij probeert voorzichtig te lachen.

Steve geeft hem een schouderklop. “Zet je muziek lekker aan. Wij zien je zo wel bij het eten.”

“Kya!” roept Jess over het schoolplein. “Kyara!”

Kyara kijkt vragend rond.

“Wat is er?” vraagt ze als ze Jess naar zich toe ziet komen. “Had je je weer verslapen?”

“Nee.”

“Dus...?”

“Ik ben aangenomen bij de Starbucks!”

“Serieus!”

Jess laat haar de e-mail op zijn mobiel zien.

“Super, nu zijn we vrienden, schoolgenoten, burens en collega’s!” zegt ze enthousiast.

“Vind je het echt niet erg zo vaak met mij opgescheept te zitten?”

“Nee joh! Mijn geheim is afgesloten, met jou gaat het stukken beter. Dit gaat gezellig worden, collega.”

Ze meent het nog echt ook! Jess krijgt een warm gevoel vanbinnen. Hij kijkt haar van opzij aan. Wat heeft ze haar haar weer mooi zitten vandaag. Wacht, sinds wanneer ben ik geïnteresseerd in Kyara’s haar?

“Jess, Jess!” Kyara knipt met haar vingertoppen voor zijn ogen. “Jess, zullen we naar binnen gaan? De bel is gegaan?”

Jess schrikt op. “Ja, ik kom.”

Ze lopen naar de lange rij leerlingen die naar binnen willen. Het zal nog wel een paar minuten duren voor ze in de hal staan.

“Wanneer is je eerste werkdag?” vraagt Kyara.

“Ik moet deze week mijn schoolrooster sturen. Aan de hand daarvan maken ze een rooster voor mij.”

“Klopt. Dat deden ze bij mij ook.”

“Wat doen die slingers daar?” wijst Jess die al een stukje van de hal ziet.

“Is de directeur deze week niet jarig?”

“Dat zal dan wel vandaag zijn”, lacht Jess.

“Dus, jullie werken sinds kort bij de Starbucks?”

Matthieu slaat een arm om de schouder van Jess.

“Hoe weet jij dat?” Jess kijkt hem verbaasd aan.

“Ik hoorde jullie het er net over hebben op het plein.”

“En sinds wanneer zijn jullie zo close?” vraagt Kyara.

“Want?”

Ze kijkt naar Matthieu’s arm op Jess’ schouder.

“*Good question*”, zegt Jess.

“Op deze manier ga ik niet verloren in de menigte.

Wisten jullie trouwens dat de directeur vandaag jarig is?”

“Zo’n vermoedden hadden we al”, antwoordt Kyara.

“Jij merkt ook alles op.”

“Slijmbal!”

“Steve?” verbaasd loopt Jess naar zijn pleegvader die zijn auto bij de school geparkeerd heeft. “Wat doe jij hier? Rijdt de schoolbus niet of zo?”

“We kunnen een papier ophalen bij de kinderbescherming. Op dat papier staat waarom je ouders nog geen contact met je willen.”

“He, Steve”, Kyara komt bij hen staan.

“Hoi, Kyara.”

Jess stapt de auto in. “Tot morgen Kyara.”

Steve start de motor.

“Waarom gaan we het papiertje ophalen als ze het ook kunnen opsturen of via de telefoon kunnen doorgeven?”

“Ik heb geen idee jongen.”

Na een half uurtje rijden arriveren ze bij de kinderbescherming.

Gespannen loopt Jess achter Steve aan door de grote klapdeuren naar binnen.

“Jess Johnson?” Een vrouw in een kantooruniform komt naar hen toe gelopen.

“Ja.”

Ze geeft hun een hand.

“Loop maar mee. De brief ligt achter.

‘Brief?’ Jess kijkt Steve vragend aan. Steve haalt zijn schouders op.

Ze volgen de vrouw door de gang. Achter de receptie opent ze een deur.

“Kan ik u wat te drinken aanbieden?”

“Nee, bedankt.” Jess slikt. “Ik wil liever eerst alles weten.”

De vrouw sluit de deur. “Goed. Als het goed is heb je vrijdag de brief van je ouders ontvangen?”

“Ja, dat klopt.”

“In die brief staat dat ze geen contact met je willen. Ze vertrouwen het nog niet helemaal dat het goed met je gaat, voornamelijk je moeder.” De vrouw is even stil.

“Nu kregen wij gisteren een andere brief waarin staat dat ze contact met je willen als je meedoet met het ‘Change Your Life project’.”

“Wat houdt zo’n project in?” vraagt Steve.

“Dan ga je voor drie weken naar een gezin dat anders leeft - bijvoorbeeld naar het platteland - waar je gaat helpen op een ranch of op het land. Of je gaat naar een Amish gezin, the New Orde Amish; daar help je, in jouw geval, de mannen met het werk op het land en rond de boerderij”, legt de vrouw uit.

“Mag ik de brief inzien?” vraagt Jess.

“Maar natuurlijk.” De vrouw pakt een grote bruine envelop van haar bureau en geeft die aan Jess.

Verbijsterd maakt Jess de envelop open. Zijn ogen glijden over de letters.

“Wat is het nut van die drie weken op het land door brengen?” Het is eerste wat in hem opkomt.

“Die drie weken ben je los van de buitenwereld. Geen TV, social media, mobieltje, internet, etc. *Just you and nature.*”

“Krijgt hij dan ook een begeleider, of zijn de gastouders getraind?”

“Wij bellen elke week met het gastgezin en vragen hoe het gaat. Vooraf lichten wij het gezin in. De dag dat hij arriveert, zijn wij ook aanwezig. Wanneer hij vertrekt houden we een korte evaluatie met elkaar.”

“Interessant.”

“Ik zal er over nadenken”, zegt Jess. Hij legt de brief op het bijzettafeltje en loopt vervolgens naar de gang. Steve volgt hem.

“Denk je echt dat ik zo iets ga doen?” zegt Jess verontwaardigd wanneer ze buiten zijn. “Het gaat nu juist goed met me. Ik haal betere cijfers, heb een

bijbaan en zelfs contacten met legale personen. Wat wil je nog meer!”

Steve legt een hand op zijn schouder. “Ik verwacht niets van je. Denk er nog eens goed over na. Je hoeft niet nu al te beslissen.”

“Hoe moet dat überhaupt met school? Ik heb geen zin om weer achter te gaan lopen.”

“Dat komt wel goed. Kom, dan gaan we de mevrouw gedag zeggen.”

Met tegenzin loopt Jess achter zijn pleegvader aan.

“Ik zou wel weten waar ik voor zou kiezen!” zegt Kyara terwijl ze iets op haar mobiel intypt. “Ik zou naar de Amish gaan. Weet je hoe fascinerend zij zijn. De kleren die ze dragen, hun manier van leven, hun taal. Ik zou je wel eens in die kleren willen zien!” zegt ze lachend. Ze laat een foto op haar mobiel zien.

“No, thank you. Don’t even think about it.”

“Stop making things so hard for yourself, Jess. Think about the bright side.”

Jess laat zich zuchtend onderuit op de bank zakken. Hij weet wat Kyara bedoelt. Maar hij wil zich niet overgeven aan de situatie.

“Als ik hieraan meewerk kan ik eindelijk mijn ouders weer eens zien.”

“Precies. Daarom ga jij hier gewoon aan meedoen.”

“Ja mevrouw...”

Jess staat op van de bank. “Laten we nu maar huiswerk gaan maken.” Hij pakt zijn Engelse lesboek en laptop

uit zijn schooltas. Kyara gaat naast hem aan de eettafel zitten.

“Waar is iedereen? ’t Is hier zo rustig voor de verandering.”

“Er zijn oudergesprekken op de school van Jace en Zoey. Bij welke opdracht waren we gebleven?” Jess probeert het onderwerp te veranderen. Hij kent Kyara goed genoeg. Ze zal proberen alles uit hem te krijgen over hoe hij over alles denkt en wat hij wilt. Maar Jess heeft nu liever wat afleiding. Als dat morgen maar goed gaat op zijn eerste werkdag bij Starbucks.

“Volgens mij moesten we een brief schrijven aan onze zogenaamde penvriendin in Jamaica.” Kyara bladert door het lesboek en allebei denken ze na over de inleidende eerste zin.